

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. OAM-75286-16/ZM-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2026, č. j. MV-75286-16/ZM-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla prodloužena dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v prvním žalobním bodu namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav stran rodinných vazeb žalobce na území České republiky. Namítl, že na území má svou matku, mladšího bratra, mladší sestru a také babičku, s tím, že všichni jsou držiteli dočasné ochrany. Uvedl, že s odkazem na § 158 odst. 2 a odst. 8 písm. q) zákona o pobytu cizinců důvodně spoléhal na skutečnost, že přítomnost alespoň jeho matky bude správním orgánům známa z informačního systému cizinců. Pokud tento informační systém záznam o jeho matce neobsahoval, tak dle žalobce mu toto nemůže být kladeno k tíži, jelikož nenese odpovědnost za správnost a úplnost údajů v informačním systému cizinců. Dle žalobce bylo dostatečně prokázáno, že zjištěný skutkový stav je v rozporu se stavem skutečným, a proto nemohlo dojít k dostatečnému šetření přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Ve druhém žalobním bodu namítal, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, jak mu ukládá čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 a argumentu, že nepřiměřeným zásahem může být obvykle pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území, žalobce namítl, že tento rozsudek je zastaralý, mnohokrát překonaný a navíc se týká řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv pobytového řízení. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, ve kterém se tento naopak vyslovil k povinnosti zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života přímo na základě čl. 8 Úmluvy i v případě, kdy zákon tuto povinnost výslovně správnímu orgánu neukládá, a to v situaci, kdy cizinec nepřiměřenost namítal. Tuto povinnost NSS konstatoval nejen ve vztahu k řízením vedeným z moci úřední, ale ke všem řízením dle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, a ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39). Dle žalobce je tak posouzení přiměřenosti v napadeném rozhodnutí nedostatečné, když žalovaný nesprávně posoudil, zda je v případě rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nutné v plné míře šetřit dopady do soukromého a rodinného života.
4. Žalobce dále v tomto žalobním bodu namítal, že v rámci šetření přiměřenosti rozhodnutí je nutné přihlížet také k povaze a závažnosti spáchané trestné činnosti. K tomu odkázal na čl. 6 odst. 2 a čl. 17 směrnice Rady ES č. 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice č. 2003/86/ES“), a na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33. Namítl, že žalovaný nepřihlédl k charakteru, okolnostem a závažnosti spáchané trestné činnosti, a namísto toho zcela paušálně zakončil, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, a tedy jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti. Žalobce připomněl, že se dopustil přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), tj. přečinu, jehož míra společenské škodlivosti je dle žalobce velmi malá. Dále uvedl, že doposud nebyl stíhán za trestný čin, ani za přestupek; jednalo se zcela zřejmě o ojedinělý exces z jinak řádně vedeného života,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

kdy žalobce na území ČR žije již téměř 4 roky, řádně pracoval a naučil se český jazyk. Dále uvedl, že v rámci trestního řízení vyjádřil lítost nad svým činem, uvedl podstatné okolnosti k jeho objasnění a poskytnul veškerou další nezbytnou součinnost orgánům činným v trestním řízení. Další sankce v podobě neprodloužení zaměstnanecké karty se mu tak jeví značně nepřiměřenou.

5. Dle žalobce pak neobstojí ani argumentace žalovaného ohledně možnosti pobývat na území ČR po vypršení platnosti zaměstnanecké karty na základě bezvízového styku po dobu 90 dní, když i sám žalovaný výslovně uvedl, že po uplynutí platnosti tohoto pobytového oprávnění by měl žalobce vycestovat z území ČR. Žalovaný pak rezignoval na jakékoliv další posouzení možností dle zákona o pobytu cizinců, a to i s ohledem na přítomné rodinné příslušníky, které žalovaný mohl a měl zjistit z úřední evidence. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33.
6. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se písemně k žalobě nevyjádřil i přesto, že ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě deklaroval, že své vyjádření k žalobě zašle společně se správním spisem.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 30. 10. 2025 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, žádné rodinné příslušníky v ní neuvedl. Žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, a to s platností od 11. 1. 2024 do 10. 1. 2026. Součástí spisu jsou i provedené lustrace v cizineckém informačním systému, kde nebyly nalezeny žádné příbuzné osoby.
9. Žalobce byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 1. 2025, č. j. 3 T 5/2025, uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákonu, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 16 měsíců, a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 16 měsíců. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil tím, že dne 4. 1. 2025 v čase 22:38 hod., na n. R., P. 1, po předchozím požití alkoholu řídil osobní vozidlo specifikované tovární značky a registrační značky, kdy byl z důvodu projetí pěší zóny kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž u něj byla přístrojem Dräger naměřena přítomnost alkoholu v dechu, a to konkrétně v čase 22:39 hod. 1,53 promile, v čase 22:44 hod. 1,46 promile a v čase 23:02 hod. 1,51 promile, kdy se následně v čase 23:15 hod. podrobil odběru krve, kdy u něj bylo zjištěno 1,44 g/kg alkoholu v krvi. Takto stanovená hladina alkoholu způsobuje aktuální ovlivnění řidič touto látkou a odpovídá stavu, kdy z obecného hlediska dochází ke stavu značného negativního ovlivnění řidičských schopností, v důsledku čehož nebyl schopen bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo.
10. Žalobce se dne 13. 1. 2026 seznámil s podklady pro rozhodnutí, uvedl, že se vyjádří do 30 dnů, následně se však nevyjádřil. Následně se dne 26. 2. 2026 znovu seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, k podkladům se nevyjádřil, požádal však o urychlení řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

11. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 3. 2026 byla žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnuta a doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla prodloužena. Žalovaný dospěl k závěru, že zjištěný skutkový stav odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (tj. přečinu dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku ohrožení pod vlivem návykové látky, přičemž byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 1. 2025 s právní mocí 8. 3. 2025 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 16 měsíců, a k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu v trvání 16 měsíců) a toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno. S odkazem na závěry rozšířeného senátu NSS v rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, konstatoval, že toto rozhodnutí je v souladu s mezinárodními závazky ČR, které jí vyplývají z mezinárodního práva. Dále žalovaný uvedl, že neprodloužení povolení k pobytu bude pro žalobce znamenat skončení dlouhodobého pobytu na území ČR, nicméně následně bude moci na území pobývat oprávněně ještě po dobu 90 dnů bez víza, neboť je státním občanem U. a současně držitelem biometrického pasu. Uvedl, že napadeným rozhodnutím není stanovena povinnost vycestovat, ani pak stanoven zákaz jakéhokoli pobytu na území ČR. Nicméně po uplynutí platnosti tohoto pobytového oprávnění by měl žalobce vycestovat z území ČR.
12. K závazku na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy žalovaný uvedl, že ne každý zásah do soukromého a rodinného života je způsobilý mít za následek porušení tohoto závazku. Uvedl, že nevydání či neprodloužení doby platnosti požadovaného pobytového oprávnění může obecně být jen výjimečně nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince. Takovýmto zásahem by mohl být pouze dlouhodobý zákaz pobytu na území (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). I judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) shledává nepřiměřený zásah do soukromého života cizince, tj. porušení čl. 8 Úmluvy, téměř výlučně v souvislosti s vyhoštěním cizinců; naopak potvrzuje právo států jako subjektů mezinárodního práva kontrolovat vstup a pobyt cizinců na svém území. Stejně tak potvrzuje, že z této úmluvy nevyplývá žádná povinnost umožnit cizinci usadit se ve státě, který si vybere. Dále žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Dle žalovaného čl. 8 Úmluvy vyžaduje skutečně velmi dlouhodobé usídlení na území a velmi pevný rodinný či soukromý život. V případě dlouhodobého pobytu tak porušení tohoto článku není dle žalovaného reálně možné, neboť cizinci si zpravidla nemohou vytvořit vazby takové délky a intenzity, aby mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu. Navíc ESLP nevyžaduje k realizaci rodinného a soukromého života či nejlepšího zájmu dítěte, aby byl cizinci udělen konkrétní typ pobytového oprávnění.
13. Dále žalovaný uvedl, že z informačního systému cizinců zjistil, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, a dle údajů uvedených v žádosti nemá žalobce manželku ani děti; je tedy svobodný a bezdětný. Dle žalovaného tak dopad do rodinného života žalobce napadené rozhodnutí mít nebude, neboť tento nemá rodinné vazby v ČR. Žalovanému je známo, že žalobce pobývá na území teprve od 11. 1. 2022, tj. výrazně menší část svého života než v zemi původu. Na území ČR nevlastní žalobce žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost; podle údajů v žádosti je žalobci poskytnuto ubytování v cizím bytě. Dlouhodobý pobyt je z principu časově omezeným

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobytovým oprávněním, tedy cizinec nemůže rozumně předpokládat, že pokud toto oprávnění jednou získá, bude mu bez dalšího prodloužováno. Ani vytvoření rodinných a soukromých vazeb pak není dle žalovaného automatickou zárukou k tomu, že mu správní orgán toto pobytové oprávnění prodlouží, aniž by splňoval podmínky, které jsou stanoveny zákonem. Napadené rozhodnutí proto nemůže mít dopad do rodinného života žalobce, když tento žádný rodinný život na území nevede. Dle žalovaného tak rozhodnutí zasahuje pouze do soukromého života žalobce, tj. do sociálních a možná i pracovních vazeb, které si na území vytvořil. Žalobce nicméně pobývá na území krátce a nic nenasvědčuje tomu, že by nemohl svůj soukromý život vést znovu v zemi původu. Jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty tak nelze vyhovět.

14. Závěrem žalovaný uvedl, že si je vědom aktuální bezpečnostní situace na U., nicméně tato nemůže být důvodem, pro který by rozhodl v přímém rozporu se zákonem. Připomněl, že zákon o pobytu cizinců pro případy, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážky, tj. např. překážka v podobě důvodné obavy z ohrožení života v případě návratu do země původu, upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-38.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 22. 5. 2026, účastníci při něm setrvali na svých stanoviscích. Žalovaný uvedl, že do Informačního systému cizinců se rodinní příslušníci cizince zapisí pouze tehdy, je-li jejich příbuzenská vazba cizincem prokázána, v dané věci členové rodiny evidentně své rodinné příslušníky neprokazovali. Žalobce uvedl, že žalovaný má zřejmě nesprávnou informaci ohledně místa pobytu žalobce na U., to dovozoval z Informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 27. 4. 2026 č.j. OAM-1177-6/ST-2026, kde má být uvedena I. F. oblast, žalobce však tvrdil, že pochází z O., což chtěl dokázat kopií cestovního pasu a kopií identifikačního osobního dokladu s jejich překlady do češtiny. Dále navrhl k důkazu články z webu irozhlas a ceskatelevize z května 2026, kterými chtěl prokazovat, že na U. včetně O. stále probíhá ozbrojený konflikt.
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
18. Podle § 44a odst. 11 věta první téhož zákona *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky - krajská pobočka nebo*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit.

19. Podle § 46e odst. 1 téhož zákona *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
20. Podle § 174a odst. 3 téhož zákona *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
21. Podle čl. 8 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. (odst. 1) Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. (odst. 2)*
22. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, to je doloženo i obsahem správního spisu (trestní příkaz, výpis z rejstříku trestů). V důsledku uvedeného pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 téhož zákona, což žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil.
23. Jak vyplývá ze samotné dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž pohnutka pachatele nebo okolnosti, které vedly ke spáchání trestného činu, nejsou relevantní. Dané ustanovení zásadně neposkytuje žalovanému prostor pro správní uvážení, nýbrž jde o tzv. rozhodování vázané; jestliže je tedy naplněna hypotéza dané normy (dojde k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin), je žalovaný povinen rozhodnout o zrušení, resp. neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, aniž by zkoumal okolnosti spáchání trestného činu (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023 č. j. 2 Azs 135/2023-33).
24. V rozsudku ze dne 13. 2. 2020 č. j. 7 Azs 192/2019-28, NSS konstatoval, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*správnímu orgánu nedává prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu.*“ Též v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47 dospěl NSS k závěru, že v případě aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nehraje žádnou roli povaha ani typová či konkrétní závažnost úmyslného trestného činu, k tomu srov. i rozsudky NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 2013, č. j. 1 As 85/2013-51.
25. Z výše uvedeného též vyplývá, že stanovisko žalobce k předmětné trestní věci či jeho případná sebereflexe po spáchání trestného činu (tj. vyjádření lítosti nad činem, poskytnutí součinnosti orgánům činným v trestním řízení), jsou z hlediska naplnění podmínek § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zcela irrelevantní. Obdobně není ani rozhodné, jakou typovou závažnost měl daný trestný čin, jaký měl následek, jaký trest byl za něj uložen, jaká doba již uplynula od spáchání trestného činu, ani to, zda žalobce následně vedl řádný život a již se dalšího trestného činu nedopustil. Žalovaný se tedy těmito okolnostmi z hlediska naplnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

podmínek § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců vůbec nemusel zabývat ani je hodnotit.

26. Žalobní námitky směřovaly především do nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
27. Lze souhlasit se žalovaným, že zákon o pobytu cizinců obecně nestanoví pro případ, kdy žalovaný neprodlouží dobu platnosti zaměstnanecké karty cizince z důvodu, že cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Podmínky § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti zaměstnanecké karty nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života a převáží veřejný zájem na tom, aby na území ČR nepobývali cizinci, kteří se dopouštějí protiprávní činnosti.
28. Nelze však vyslovit paušální závěr, že v případě neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není nikdy nutné zkoumat zásah do soukromého a rodinného života. Judikatura totiž dovodila povinnost zabývat se nad rámec povinnosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců možným porušením čl. 8 Úmluvy, jenž upravuje právo na respektování soukromého a rodinného života, a to v situaci, kdy cizinec před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019- 2, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30). Např. v rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„podmínka, aby důsledky rozhodnutí o zrušení platnosti pobytového oprávnění byly přiměřené důvodu pro zrušení, přičemž při posuzování přiměřenosti se přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, je sice výslovně stanovena pro případy zrušení pobytového oprávnění dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nicméně, i když zákon s jejich relevancí nepočítá v § 37 odst. 1, nelze ani v těchto případech pomíjet čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudky NSS ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017 – 29, ze dne 25. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35).“* Z rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39 plyne, že *„za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, namítá-li cizinec nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení“* (pozn. soudu – podtržení doplněno). Totéž ostatně vyplývá z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2018 č.j. 5 Azs 46/2016-53, na který poukazoval žalobce.
29. Velmi přilehavě shrnul NSS danou problematiku v rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 148/2023-25, kde uvedl, že *„v případě rozhodnutí podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se tedy přiměřenost rozhodnutí zásadně neposuzuje, což je v souladu se smyslem a účelem zákona, jímž je efektivní ochrana společnosti před cizinci páchajícími na území státu úmyslnou trestnou činností. S ohledem na to, že Česká republika je smluvním státem Úmluvy, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jednotlivce, jsou však správní orgány povinny k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy přihlédnout, avšak pouze ke konkrétní námitce účastníka.“

30. Žalobce žádnou takovou konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života během správního řízení nevzněl, a proto se žalovaný tímto aspektem napadeného rozhodnutí dle soudu zabývat nemusel. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce ani ve své žádosti neoznačil žádné konkrétní rodinné příslušníky (byť to formulář žádosti umožňoval), ani po seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce žádné okolnosti svého soukromého a rodinného života netvrdil, ani takovou námitku nevzněl.
31. Soud se pak neztotožňuje s námitkou žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný v řízení provedl šetření v příslušných evidencích, kde nezjistil žádné příbuzenské vazby žalobce, a dále zjistil, že žalobce není vlastníkem bytu či jiné nemovitosti, která by vyžadovala jeho osobní starost. Toto šetření žalovaný učinil přesto, že žalobce nic ohledně jeho soukromého a rodinného života netvrdil.
32. Žalobce sice v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně žalobcových rodinných vazeb na území ČR, když zde má svou matku, mladšího bratra, mladší sestru a babičku (všichni zde dle žalobce pobývají jakožto držitelé dočasné ochrany). K tomu však soud znovu konstatuje, že žalobce ve své žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tyto své rodinné příslušníky vůbec neuvedl, aniž by mu v tom cokoli bránilo. Přímo formulář „Žádost o zaměstnaneckou kartu“ pak na str. 4 dává žadateli možnost uvést své rodiče (otce a matku) a své sourozence. To nicméně žalobce neučinil. A informaci o tom, že má na území tyto rodinné příslušníky, pak žalobce nedoplnil ani po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které proběhlo dne 13. 1. 2026 a dne 26. 2. 2026, během kterých byl žalobce mimo jiné seznámen s informacemi získanými z Informačního systému cizinců a s materiály cizinecké evidence, z nichž jednoznačně vyplývá, že u žalobce nejsou evidovány žádné rodinné vazby (srov. Výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR ve správním spisu pod č. j. OAM-75286-7/ZM-2025).
33. V této souvislosti je třeba připomenout zejména povinnost účastníka řízení poskytnout žalovanému veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Dle rozsudku NSS ze dne 20. 1. 2016 č.j. 2 Azs 271/2015-38: *„Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60).“* Tento závěr se přiměřeně uplatní též v posuzovaném případě. Žalobce se v řízení ke svému soukromému a rodinnému životu vůbec nevyjádřil, nebylo proto důvodné, aby žalovaný vyšetřoval další podstatné okolnosti žalobcova rodinného či soukromého života. Žalovaný přesto určité šetření učinil, pokud však ani z Informačního systému cizinců nebyly žádné příbuzenské vazby zjištěny (ať už mohl být důvod ten, že jeho příbuzní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalobce ve svých žádostech jako rodinného příslušníka neuvedli, či jiný důvod), neznamená to, že by žalovaný porušil povinnost dostatečně zjistit skutkový stav. Žalobce měl možnost nejpozději po seznámení se s podklady označit své rodinné příslušníky, což neučinil, k šetření žalovaného ničeho nedoplnil.

34. Soud tak uzavírá, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu postupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností, včetně všech rozhodných skutečností svědčících ve prospěch i neprospěch žalobce.
35. Dále se soud zabýval samotným posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, které žalovaný učinil nad rámec své povinnosti.
36. Při poměřování veřejného zájmu a práva na soukromý a rodinný život cizince musí být nejprve vymezeny konkrétní dopady, které správní orgán posuzuje. Teprve potom je může správní orgán poměřovat s povahou a závažností veřejného zájmu. NSS v tomto smyslu odkazuje na judikaturu ESLP, který „např. v rozsudku ze dne 9. 4. 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16, shrnul svou dosavadní judikaturu k této otázce tak, že předně připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva nebrání oprávnění států vyhostit (a tedy ani neudělit povolení k dlouhodobému pobytu - pozn. NSS) v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. října 2003, *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, bod 113). ESLP v této souvislosti odkázal též na rozsudek svého velkého senátu ze dne 18. října 2006, *Üner proti Nizozemsku* (stížnost č. 46410/99, body 54 až 60) v němž byla shrnuta kritéria, jimiž se mají státy při svém rozhodování při posouzení nezbytnosti zásahu do soukromého a rodinného života takového cizince řídit:
 - povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem,
 - délka jeho pobytu v hostitelské zemi,
 - doba od spáchání trestného činu a chování stěžovatele během ní,
 - státní občanství různých dotčených osob,
 - rodinná situace stěžovatele, zejm. doba trvání manželství, jakož i ostatní okolnosti svědčící o existenci skutečného rodinného života páru,
 - otázka, zda manžel stěžovatele při vzniku rodinného pouta věděl o trestné činnosti stěžovatele,
 - otázka, zda z manželství vzešly děti, a jejich věk,
 - závažnost obtíží, kterým by manžel stěžovatele čelil v domovské zemi,
 - zájem a blaho dětí, zejména s ohledem na obtíže, kterým by čelily v domovské zemi,
 - pevnost rodinných, sociálních a kulturních vazeb s hostitelskou a domovskou zemí; případně mají zohlednit další konkrétní okolnosti, například medicínské aspekty nebo dočasnou či trvalou povahu zákazu vstupu (rozsudek ESLP ze dne 15. listopadu 2012, *Shala proti Švýcarsku*, stížnost č. 52873/09, bod 46). (rozsudek NSS ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 Azs 203/2020-36)
37. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba opakovaně zdůraznit, že v případě neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] provedl obecný test přiměřenosti již zákonodárce, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný se přesto posouzením přiměřenosti zabýval, v této souvislosti naplnil požadavky shora uvedené judikatury, neboť vážil jak povahu spáchané trestné činnosti (skutkovou podstatu trestného činu, uložený trest), tak zjištěné okolnosti soukromého a rodinného života žalobce.

38. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce byl uznán vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, za což mu byl uložen shora uvedený trest, který dosud nebyl vykonán (odsouzení nebylo zahlazeno), zároveň na území ČR nepobývá nijak dlouhou dobu, zdržuje se zde od roku 2022, nemá zde žádné rodinné příslušníky, je svobodný a bezdětný, nevlastní zde žádnou nemovitost, žádná mimořádná okolnost jeho soukromého života dána nebyla. Žalovaný rovněž konstatoval, že pobytové oprávnění bylo časově omezené a žalobce měl a mohl předpokládat, že pro jeho případné prodloužení bude muset naplnit příslušné zákonné podmínky. Soud považuje toto posouzení za zcela dostatečné, přezkoumatelné a přiléhavé s ohledem na žalovaným zjištěné okolnosti daného případu. Soud poukazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2025 č.j. 4 Azs 148/2025-49, kde nebylo shledáno nepřiměřeným zrušení zaměstnanecké karty ukrajinskému státnímu příslušníkovi, který se dopustil přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona a který měl na území ČR manželku a nezletilé dítě.
39. Jak již soud uvedl výše, žalovaný je povinen zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého života jen ke konkrétní námitce cizince. V uvedené situaci navíc žalovaný ani žádné zásadní okolnosti soukromého a rodinného života žalobce nezjistil, žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, bez zdravotních omezení. Nebylo tak důvodné, aby se žalovaný nad rámec základního popisu trestné činnosti zabýval její podrobnější povahou, v zásadě nebylo, co s čím poměřovat. Jinými slovy, pokud nebyly dány v podstatě žádné okolnosti soukromého a rodinného života, pro které by i v případě trestné činnosti žalobce bylo třeba vážit dopad neprodloužení pobytového oprávnění na tyto okolnosti (např. žalobcem vyživované nezletilé děti apod.), bylo by již nadbytečné, aby žalovaný blíže zkoumal podrobnosti spáchaného úmyslného trestného činu a s tím související okolnosti. Na posouzení dané věci by totiž nemohly nic změnit. Na danou věc tak není přiléhavý žalobcem odkazovaný rozsudek NSS č. j. 7 Azs 175/2020-33, kde bylo nutné posoudit dopad zrušení tehdejšího pobytového oprávnění cizince na všechny členy jeho domácnosti (zejména jeho nezletilé děti), resp. na celý jeho rodinný život. Obdobně v nedávném rozsudku ze dne 23. 2. 2026, č. j. 46 A 2/2026-54, zdejší soud shledal důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného nedostatečné hodnocení závažnosti spáchaného trestného činu (resp. ohrožení veřejného zájmu) a dalších souvisejících aspektů ve vztahu k nejlepším zájmům nezletilého dítěte. Takový aspekt nyní projednávaná věc postrádá. Ani žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2026 č.j. 10 Azs 10/2026-49 není v dané věci přiléhavý, neboť v něm cizinec nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení namítal, kdy poukazoval na manželku a nezletilé děti pobývajících na území ČR.
40. Nad rámec posouzení žalovaného soud pak k žalobní námitce, dle které se nejednalo o závažnou trestnou činnost, uvádí, že není namístě trestnou činnost žalobce bagatelizovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Jednalo se sice o přečin, z hlediska pravidel provozu na pozemních komunikacích se však jedná dle soudu o závažné jednání, když žalobce řídil motorové vozidlo v silně podnapilém stavu, a to navíc v pěší zóně městského centra. Jedná se o trestný čin ohrožovací, kdy je z pohledu trestního práva dostatečně závažné již vytvoření nebezpečné situace. Rovněž lze zmínit, že žalobci stále ještě neuplynul zákaz činnosti v délce 16 měsíců, stále tak vykonává trest. I zkušební doba pro podmíněný odklad trestu odnětí svobody pak uplyne až dne 8. 7. 2026. Ani od spáchání samotného trestného činu dosud neuplynula nijak dlouhá doba. Není tak přiléhavé hodnocení žalobce, že se jednalo o trestnou činnost méně závažnou.

41. Soud dále připomíná ustálenou judikaturu NSS, která zdůrazňuje, že si žalobce „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stěžovatel si v této situaci musel být vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.*“ (výše citovaný rozsudek č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, bod 13, ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, bod 22, ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, bod 17, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, bod 27, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, bod 28, ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo výše citovaný rozsudek č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).
42. Nelze souhlasit s tím, že by se žalovaný nezabýval možnostmi jiných pobytových titulů v České republice, neboť žalovaný jednak poukázal na možnost bezvízového styku, a dále i na možnost získání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území pro případ překážek ve vycestování; žalovaný též konstatoval, že žalobci není ukládána povinnost vycestovat, ani zákaz pobytu. Soud má za to, že žalovaný se tak dalšími možnostmi žalobce pobývat na území ČR zabýval zcela dostatečně. Soud opakuje, že důsledkem napadeného rozhodnutí není zákaz pobytu žalobce na území ČR. V první řadě přicházelo v úvahu udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Přestože podle § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neudělí dlouhodobé vízum cizinci, jestliže nesplňuje podmínku trestní zachovalosti, k neudělení dojde pouze za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu neudělení. Vzhledem k situaci v domovské zemi žalobce dle soudu nic nebrání tomu, aby správní orgán při posuzování případné žádosti žalobce o dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu zohlednil také probíhající ozbrojený konflikt na území U. Podmínka trestní zachovalosti se pak vůbec nevztahuje na vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy mimo jiné na situace, kdy vycestování cizince není možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 Azs 135/2023-33). Další možností je bezvízový styk mezi ČR a U., pokud je žalobce držitelem biometrického pasu, může na území ČR pobývat až 90 dnů v rámci 180denního období. Prodloužení zaměstnanecké karty tudíž není jediným prostředkem, na základě kterého žalobce může dále setrvat

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v České republice. Rovněž, dle současné správní praxe a judikatury nedochází k nuceným návratům občanů U. do domovského státu z území ČR.

43. Soud k důkazu neprováděl prohlášení přítelkyně žalobce ze dne 2. 4. 2026, ani kopie pasů a povolení k pobytu jeho přítelkyně, jeho matky, jeho sestry, jeho bratra a jeho babičky, které žalobce přiložil k žalobě. Ve správním řízení žalobce tyto osoby neoznačil a žalovaný nemohl na takovou konkretizovanou námitku reagovat. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v řízení před soudem nelze uplatňovat nové skutečnosti a nahrazovat tím neaktivitu žalobce ve správním řízení. S ohledem na to soud nemohl k těmto novým tvrzením žalobce přihlédnout a nově je hodnotit. Tento postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, např. viz rozsudek ze dne 30. 5. 2023 č.j. 3 Azs 246/2021-47, bod 22.
44. Soud k důkazu neprováděl Informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území ze dne 27. 4. 2026 č.j. OAM-1177-6/ST-2026, kopii cestovního pasu a kopii identifikačního osobního dokladu s jejich překlady do češtiny, ani články z webu irozhlas a ceskatelevize z května 2026 ohledně situace na U. V daném případě totiž žalobce v žádosti svou adresu pobytu na U. neuváděl a žalovaný se v napadeném rozhodnutí adresou žalobce na U. vůbec nezabýval, ani jí nezkoumal, uvedl pouze českou adresu. Okolnost místa pobytu žalobce na U. nebyla v posuzované věci vůbec rozhodná.
45. Soud neobesílal jako případné osoby zúčastněné na řízení přítelkyni, matku, sestru, bratra a babičku žalobce, neboť soud neshledal přímé dotčení jejich práva na soukromý a rodinný život, neshledal, že by takové dotčení na jejich právech bylo s ohledem na obsah žalobních námitek a obsah správního spisu dostatečně zjevné. Ohledně přítelkyně žalobce nic konkrétního ohledně jejich vztahu a jeho závažnosti netvrdil. Žalobce je dospělý, tedy jeho matku za zúčastněnou osobu bez dalšího považovat nelze, společné soužití žalobce neosvědčil. Ohledně sourozenců žalobce neosvědčil žádnou formu jejich závislosti na žalobci, totéž platí ohledně babičky. S ohledem na vše výše uvedené neshledal soud, že by přímé dotčení na jejich právech bylo dostatečně zjevné.
46. V nyní posuzované věci je též podstatné, že žalobce, (příp. jeho rodinní příslušníci, kteří však ve správním řízení známi nebyli), jsou státními příslušníky třetího státu. Čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné a mnohdy nestačí ani to, že cizinec v daném státě delší dobu žije a má tam rodinný nebo soukromý život (viz např. rozsudek ze dne 6. 2. 2001, *B. proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, viz také např. rozsudky NSS ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 276/2016-48, body 21 a 22, či ze dne 10. 7. 2018. č. j. 1 Azs 205/2018-25, bod 24).
47. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.